

THE GREAT WORLD GAME

De enda ljud som hördes i rummet var klickandet från musen och ett svagt sus från datorn. Foxie som låg vid Tobias fötter suckade djupt i sömnen ibland.

Det var en kväll i november när snön vräkte ner och när Tobias borde ha läst på inför nästa dags matteprov, men istället satt och slösurfade på nätet. Han hade lite dåligt samvete för att han inte pluggade. Första terminen i nian hade inte varit helt lyckad för hans del. Han hade just bestämt sej för att stänga av datorn och plocka fram matteböckerna när det hände.

Skärmen fylldes plötsligt av några ord med tjock, svart text: "THE GREAT WORLD GAME".

Det stora världsspelet, översatte Tobias för sej själv. Ett gratis on line-spel. Det verkade spännande. Han klickade in sej. Ur högtalarna kom ett stilla sus, som när det blåser i träden en mörk höstkväll, samtidigt som bildskärmen blev kolsvart.

Plötsligt blixtrade en vit text mot honom.

"DANGER".

Farligt alltså. Vad var det som var farligt?

"This is a virtual reality game", stod det i nästa text.

Bra, tänkte Tobias. Då får jag användning för 3D-musen.

Foxie hade stigit upp och morrade hotfullt mot skärmen. Tobias kände hur det kröp på ryggen och hur håret på underarmarna reste sej. Han hyssjade på Foxie och med alla sinnen på helspänn klickade han på yes-et i nedkanten på bilden. Ja, han var beredd. Det här var spännande!

Det tog en stund innan det hände nånting. Under tiden satt Tobias och stirrade intensivt på den tomma skärmen.

Så småningom framträdde en bild. Han var inuti ett stort rum med stenväggar. Han vände sej runt och eftersom spelet var tredimensionellt kunde han gå åt vilket håll han ville. Kala väggar. Men vad gick det ut på?

Ammo 100%, Health 100%, Armor 100%. Ett vapen sattes i hans händer. Hjälm och skottsäker väst. Jaha ja, den upplägningen var välbekant.

En liten ljuspunkt nere vid golvet fångade hans intresse och han gick fram och tryckte på den gröna lampan. En tjock stenport öppnades genast och framför honom stod en svartmuskig soldat och siktade på honom med ett automatgevär. Tobias fyrade snabbt av ett par skott och soldaten segnade stönande ner på stengolvet.

Ett typiskt shoot 'em up-game. Såna hade Tobias spelat tusentals gånger och visste precis hur han skulle göra för att vinna. Det var bara att snabbt och exakt skjuta sej igenom fortet. Sen skulle han läsa matte.

Grafiken var ovanligt snygg och tydlig, blodet som pumpade ur den dödade soldatens hjärta var äckligt verklighetstroget.

Han fortsatte in i nästa rum. Från ett hörn några meter framför honom störtade ett stort svart monsterdjur. Han siktade och fyrade av en salva, men shit, han missade och djuret välte omkull honom. Liggande på golvet kunde han äntligen fylla det anfallande monstret med bly. Men han hade förlorat tjugo procent av sin Health och mycket Ammo och hjälmen hade fallit av och rullat bort i nåt mörkt hörn.

Tobias klev över det stupade odjuret. Han var överraskad över hur realistiskt spelet var, det kändes precis som om han verkligen stod där inne med ett vapen i händerna.

Han såg sej omkring i det nya rummet. Det var likadant som det förra. Han sökte sej försiktigt runt väggarna. Var fanns nästa dörr? Jo, där fanns en liten knapp. Han tryckte på den och ställde sej beredd på att döda allt som rörde sej. En port öppnades. Två soldater i likadana uniformer som den första, dök upp bakom en stenvägg och sköt mot honom. Han besvarade elden och oskadliggjorde bägge.

Men var det här inget nätverksspel? Soldaterna som han hade mött verkade höra till själva fortet. Nåt skumt var det med det här spelet.

– Vilket liv du för, hördes en röst bakom honom. Kan du inte sänka ljudet lite grann?

Det var Sune, Tobias pappa, som hade kommit in.
– No problem, daddy, sa Tobias och sänkte volymen.